

Проповед 275

Да живееш истински

Прочит: Колосяни 1, 24-28

Скъпи братя и сестри,

Какво означава да изживееш живота си истински? Как можеш да живееш истински? Какво е необходимо да направиш, за да придобие животът ти такова естество? Това е въпрос, на който всеки трябва да си отговори. Живеем ли или живуркаме? Имаме ли смисъл и цел в живота си? Или живеем ден за ден; и така, в ежедневните неща, животът ни се изплъзва и заставаме на прага на смъртта със съзнанието, че сме провалили живота си? Погледнете живота си и помислете дали си е струвало да се живее така, както сте живели досега. В една далечна страна имало един човек, който търсел. Търсел истински важните неща в живота. Веднъж попаднал в един град. Когато влизал в града, видял едно много красиво място, цялото зелено, един хубав парк. Уморен от пътя, той се отбил и решил да отпочине. Прескочил ниската ограда, която обграждала мястото от всички страни. Горичката, която стояла пред него, го приканвала да влезе и да си почине. Той влязъл навътре и бавно тръгнал между камъните, които изглеждали безразборно разпръснати. Когато се вгледал в камъните, нали бил човек търсещ, открил различни надписи и започнал да ги чете. На първия пишело: Абдул, живял 8 години, 6 месеца, 2 седмици и три дни. Човекът се разстроил, като видял, че това всъщност било надгробна плоча и че на плочата пишело името на малко дете. Продължил по-нататък и там имало още една плоча с подобен надпис. Приближил се и прочел: Ямир, живял 5 години, 8 месеца и 3 седмици. Човекът отново се разстроил, защото наистина е трагично когато умират малки деца. Това красиво място било гробище, а камъните, които изглеждали уж безразборно разпръснати - надгробни плочи. Една по една, започнал да чете надгробните плочи. Върху всяка от тях имало подобен надпис. Обзел го ужас, когато установил, че възрастта на детето, живяло най-дълго, била едва единадесет години. Тогава го обзела голяма мъка. Седнал на земята и започнал да плаче. Пазачът на гробището го видял и се прибложил към него. Изчакал известно време и накрая го попитал дали оплаква някой роднина или близък. – Не, не плача за роднина или близък – отговорил пътешественикът - Какво става в този град? Какво ужасно нещо се случва тук? Защо има толкова много мъртви деца, заровени на това място? Какво тежко проклятие дебне над това място? Старецът се усмихнал и му казал: Успокойте се, няма никакво проклятие. Работата е там, че при нас има отдавнашен обичай. Нека ви обясня: Когато един младеж навърши петнадесет години, родителите му подаряват тетрадка като тази, която аз нося на врата си, и всеки път, когато нещо го е зарадвало, той трябва да отвори тетрадката и да запише в нея: вляво - това, което го е зарадвало; вдясно - колко време е продължила радостта, независимо дали това е влюбване, първа среща, женитба, бременност, раждане на дете, среща с дълго отсъстващ приятел. Записваме колко време е продължила радостта от всички тези събития – часове, дни, седмици, месеци, години. Всичко това записваме в тетрадката. Обичаят ни е, когато някой човек умре, да отворим тетрадката му и да съберем времето на неговата радост върху гроба му. Защото това според нас е единственото ИСТИНСКИ

ЖИВЯНО ВРЕМЕ. Интересна история. Колко време от живота си сте живели истински досега? Живели ли сте истински, и ако да, каква част от живота ви съставлява това време? Живеете ли истински? За апостол Павел имаше един единствен начин да изживееш живота си истински - когато, както и в нашата история, намериш начин да се радваш. Това може да стане само по един единствен начин, когато почерпиш силата си от истинския извор на радостта – Исус Христос. Тогава, дори и да скърбиш, ще се радваш; само заедно с Исус Христос можеш да живееш живота си истински. Тогава можеш да намериш сили в себе си да се радваш дори и когато страдаш: **“Сега се радвам в страданията си за вас, като от своя страна допълвам недостига на Христовите скърби в моето тяло заради Неговото тяло, което е църквата”**. Само в Исус Христос можем да имаме радост – дори и в скърбите. Това е интересен феномен, но е факт; и това може да се потвърди от всеки вярващ човек. Исус Христос е носителят на радост в живота ни. Но как можем да живеем живота си истински, как можем непрестанно да се радваме? Павел ни дава ясен отговор – като служим на Христос със живота си – и изброява няколко конкретни стъпки.

1. Нашата задача – да проповядваме Евангелието. Първата задача, за която Павел говори, е, като последовател на Исус Христос, да служи: **“заради Неговото тяло, което е църквата, на която аз станах служител по Божията наредба, която ми беше възложена заради вас, да проповядвам напълно словото на Бога”** Павел е служител. Служител не значи, както ние често го интерпретираме, държавен чиновник. Служителят е този, който служи. Павел беше призван от Исус Христос да служи за израстването на Неговата Църква. Служението на апостол Павел, а и на всеки християнин, на църквата е в две направления: да служи на църквата като разпространява благовестието и да служи на църквата като помага на християните да израстват към Бога.

1.1. “Да проповядва напълно словото на Бога”. Твърде вероятно в този стих прозира желанието на апостола да проповядва словото по целия познат свят. Ние ще разберем тези думи по-добре, ако разгледаме тези стихове като израз на решимостта на апостола да стигне и до краищата на света с вестта за своя Господ. Апостол Павел искаше да даде на хората по света единствената добра и полезна вест, която хората от този свят могат да получат, а именно вестта за умрелия на Голгота и възкръснал Спасител. Това е посланието - Исус дойде и умря за твоите грехове, благодарение на Него ти можеш да живееш вечно. Толкова просто може да бъде посланието. Благовестието означава да проповядваш пълната истина за Исус Христос, за Божествения Му произход и за позорната Му смърт, за голямата Божия любов. Това е най-добре разкрито в словото на Бога. Бог ни дава посланието за Своята любов в Библията. Това е посланието, което трябва да занесем на хората около нас. Ние всички сме приели тази вест, ние сме разбрали за Божието спасително дело, ние знаем за голямата Му любов, за Неговата грижа. Това, което се иска от нас, е и ние да служим - да отидем при хората и да споделим с тях тези истини. Споделянето на благата вест не е задължение на пастори и проповедници, а на всеки един християнин. Веднъж разбрал за Божията любов, не можеш да я държиш в себе си, трябва да я предадеш по-нататък.

1.2. Да представим всеки един човек съвършен в Христос. В стих 28 апостол Павел казва **“Него ние възгласяваме, като съветваме всеки човек и поучаваме всеки човек с пълна мъдрост, за да представим всеки човек съвършен в Христос”**. Този стих ни дава представа за размаха на Павловите усилия. Павел се разкрива пред нас не само като човек, който е проповядвал словото, но и като някой, който се е грижил за хората, които са повярвали. Павел им е помагал в стремежа им към съвършенство. Съвършенството трябва да е стремеж на всеки един вярващ. За да постигне целта си,

Павел използва различни взаимодопълващи се начини. В отрицателен план, ако се налага, той предупреждава или съветва новоповярвали. В положителен план ги поучава с пълна мъдрост от Бога. Павел не пропуска нито едно от задълженията, които има към хората в църквата – след като благовества, той не забравя за хората, на които е говорил за вярата и Спасението, а се стареа да ги изгражда. Понякога това е свързано с критики и осъждане на вредните навици и грешки. Липсата на този елемент, обаче, може да даде много тежки отрицателни последствия. Никога не трябва да се притесняваме да осъждаме греха и грешките. Ако не го направим, не помагаме на никого. Тогава греховете се задълбочават и провалът става по-голям и тежък. Като християни, трябва да се научим, че понякога е необходимо да посочваме грешките на хората. Разбира се, понякога това е свързано с разваляне на отношенията, отхвърляне и неприемане, но това е част от израстването на един християнин - да се научи не само да приема критика и признава грешките си, но и да помага на другите хора до себе си да се справят с техните. Разбира се, това не бива да става с неподходящ тон, а с много любов и грижа. От посланията на апостол Павел можем да видим, че той не спестяваше грешките и провалите на никого, но се страеше да помогне. Второто, което е важно да правим, е да се насърчаваме и поучаваме. Това също е важно и не бива да преставаме да ги правим. И двете неща принадлежат към израстването на християнина. И, както се подчертава и в този текст, това израстване, този ежедневен стремеж към Бога, е необходим за всеки човек. В този процес ние, хората, членовете на църквата, трябва да се научим да си помагаме – да се грижим един за друг, посочвайки си грешките с любов, но и наставлявайки се. За да можем да вървим по пътя към вечността и да имаме живот за Божия слава.

2. Нашето послание – богатството на славата. Апостол Павел показва и какво трябва да бъде нашето послание: **“да яви какво е богатството на славата на тази тайна между езичниците, т. е. Христос между вас, надеждата на славата.”** Ние имаме в нашите ръце едно великолепно послание, но то не трябва да бъде само на думи. Апостол Павел настоява, че трябва да бъде видно, че ние сме Божии, да е видно, че Христос е между нас. Тайната на Божието присъствие трябва да бъде разкрита. За езичниците боговете обитават нависоко и са недостъпни – обикновено по върховете на високите планини, или отделени от хората. С Исус Христос нещата обаче не стоят така – Той живее сред Своя народ и това трябва да бъде видно в живота на християните. Нашата задача е не само да прогласяваме посланието за Божията любов, да израстваме и да се изграждаме един друг, но и да сме посланието на Бога в този свят – чрез живота си и делата си, а не само чрез думите си, да свидетелстваме за Божията любов и грижа. Какво трябва да бъде нашето послание – Павел го описва кратко – послание на надеждата. Ние трябва да сме това послание на надеждата - надеждата, че всеки един човек може да бъде в Божията слава за цяла вечност. Ние сме призвани да свидетелстваме, но нашият живот е предназначен да бъде послание на надеждата. Нека Бог да ни дава силата да бъдем такова послание.

3. Ние сме призвани да бъдем съпричастни към старанията и възкресението на Исус Христос. Бог ни призовава да бъдем съпричастни към всичко, което Христос е направил, и понякога това означава страдание. Примери има много: *Кори Тен Бум е известна християнка, прекарала дълго време в концентрационен лагер и преживяла смъртта на сестра си и ужасни страдания. В техния живот има пример за страдание, но и за благословение под маската на трагедия. Кори Тен Бум и нейната сестра Бетси били хвърлени в концентрационен лагер по време на Втората световна война. Един ден сестрите били преместени в барака номер двадесет и осем и там открили, че постелите им са пълни с бълхи. Просто не можели да си представят как*

ще живеят на такова мръсно място, а камо ли да мислят за благодарност към Бога за това. След това Бетси си спомнила цитирания стих ЗА ВСИЧКО БЛАГОДАРЕТЕ. - Виждаш ли - каза тя, - трябва да благодарим на Бога за всичко на това място. -И за бълхите ли?- попитала Кори. - Разбира се, че и за бълхите! Да, дори и за бълхите - отговорила Бетси. Няколко дни по-късно научили, че поради бълхите надзирателите избягвали да влизат в тази барака. Това дало на сестрите възможност да четат Библията и да свидетелстват за Бога, което иначе не би им се удало. Когато ти се случи нещо наистина неприятно, опитай се да възхваляваш Бога. Когато всичко изглежда, че върви на зло, опитай се да възхваляваш Бога. Благодарни Му за всичко - добро или лошо. Позволи Му да ти помогне да откриеш сребърното сияние зад тъмния облак. Страданията са винаги болезнени, никой нормален човек не иска да страда, но винаги, ако са заради Бога или вярата, зад тях се крият големи благословения. Кори Тен Бум разказва, че когато била малко момиче, казала веднъж на баща си: Татко, аз се страхувам, че никога няма да бъда достатъчно силна, за да стана мъченичка за моя Бог. Баща и отговорил: Кога ти давам пари, за да предприемеш едно пътуване - три седмици по рано, или в деня на пътуването? Кори отговорила: В деня на пътуването. Тогава не се притеснявай - казал бащата, ако Бог те призове да бъдеш мъченичка за Него, ще ти даде и всички необходими сили, за да успееш. Така се получило на практика и в нейния живот - когато се нуждаела от сила, Бог и дал всичко необходимо, за да се справи със всяко предизвикателство на тежкия и живот в концентрационните лагери. Важно е да знаем и това, което апостол Павел се опитва да намекне, и което същевременно е видно от неговия живот: Във всяко страдание има разпятие, но има и възкресение, тоест ако ние имаме смелостта да тръгнем към Голгота с нашият Господ, Той ще ни даде и силата да възкръснем със Него. Не се страхувайте да страдате за вярата си. Сигурен съм, че чрез свидетелството на мъчениците за вярата са повярвали много хора.

4. Радост. За Павел, обаче, да понасяме страданията си не е достатъчно, той иска ние да го правим с радост. Как е възможно ? - ще попита някой. Всичко е възможно за този, който обича Бога. Павел не иска ние да се радваме, когато страдаме, а винаги да се радваме и на всяко време. Какво е основанието ни за радост? – Бог ни е спасил. Ако осъзнаем колко велико е това, няма да преставаме да се радваме, независимо дали ни е тежко или леко в момента. Голямото и велико нещо, което се е случило в живота ни, не може да бъде отменено от никого. Щом Бог ни е спасил, ние можем да имаме силата да се радваме при всякакви обстоятелства, независимо дали са добри или лоши, защото Бог е с нас. И нека това да бъде видно на лицата и в сърцата ни при всякакви обстоятелства и на всяко място.

Бог ни обича и ни е избавил от греха и смъртта. Ние трябва да се замислим как живеем живота си. Живеем ли го истински или просто преживяваме. Ако осъзнаем колко велико нещо е направил Бог за нас, като ни е спасил, тогава няма да преставаме да свидетелстваме за вярата си; ще живеем така, че да е видно Кой е господар на живота ни, ще сме готови да понесем всяка скръб и болка и ще имаме силата да се раваме, защото Бог е с нас. Бог живее сред нас и е център на живота ни, нека това да е видно. За да сме за прослава на Божието име. Амин.